

- **Απώλεια προθεσμίας εφέσεως, λόγω ανώτερης βίας.** Στην έννοια της ανώτερης βίας, εξαιτίας της οποίας ο εκκαλών παρακωλύθηκε στην εμπρόθεσμη άσκηση της εφέσεώς του, δεν εμπίπτει και ο ισχυρισμός περί ακυρότητας της επιδόσεως και η, εντεύθεν, μη γνώση της εκκαλούμενης αποφάσεως, διότι στην περίπτωση αυτή ο εκκαλών μάχεται κατά του κύρους της επιδόσεως και δεν επικαλείται λόγο ανώτερης βίας (ΑΠ 201/2012 Ελλ-Δνη 53/1477).

ΣΧΟΛΙΟ

ΑΚΥΡΟΤΗΤΑ ΕΠΙΔΟΣΕΩΣ ΤΗΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΗΣ ΑΠΟΦΑΣΕΩΣ ΚΑΙ ΑΙΤΗΜΑ ΕΠΑΝΑΦΟΡΑΣ ΕΚ ΤΗΣ ΚΠολΔ 152

Έχουμε τη γνώμη ότι η παραδοχή της αποφάσεως δεν είναι πειστική. Πράγματι, υπάρχει περίπτωση, κατά την οποία η ακυρότητα της επιδόσεως της εκκαλουμένης αποφάσεως στον ηττηθέντα διάδικο, να οφείλεται σε πραγματικά περιστατικά, ένεκα των οποίων αυτός δεν ηδυνήθη να πληροφορηθεί εγκαίρως την ως άνω απόφαση, με αποτέλεσμα να απολέσει την προθεσμία ασκήσεως εφέσεως κατ' αυτής και η έφεσή του πλέον να είναι εκπρόθεσμη (και συνεπώς δικονομικώς απαράδεκτη).

Εάν συμβαίνει αυτό, ο διάδικος δικαιούται, να ασκήσει αφενός αίτηση επαναφοράς των πραγμάτων στην προηγούμενη κατάσταση (ΚΠολΔ 152 επ.), επιδιώκοντας να κηρυχθεί εμπρόθεσμη η έφεσή του κι αφετέρου, με το εφετήριό του, να πλήξει ως άκυρη την επίδοση της εκκαλουμένης αποφάσεως, έχοντας προς τούτο προφανές έννομο συμφέρον (ΚΠολΔ 159 αριθ. 3), αφού με την κήρυξη της ακυρότητας αυτής, η έφεσή του θα είναι πλέον εμπρόθεσμη, δεδομένου ότι η άκυρη επίδοση της εκκαλουμένης θεωρείται ως μη γενομένη και άρα πλέον ισχύει μόνον η τριετής (καταχρηστική) προθεσμία ασκήσεως της εφέσεως, η οποία έχει ως αφετήριο γεγονός την έκδοση της πρωτόδικης αποφάσεως (ΚΠολΔ 518 § 3) κι όχι η μηνιαία προθεσμία με αφετήριο γεγονός την επίδοση της αποφάσεως αυτής (ΚΠολΔ 518 § 1, σε συνδ. με 144 § 1).

Επομένως, προδήλως, ο ισχυρισμός του εκκαλούντος περί ακυρότητας της επιδόσεως, υπό συνθήκες οι οποίες συνιστούν εν ταυτώ ανώτερη βία εξαιτίας της οποίας απώλεσε την προθεσμία ασκήσεως της εφέσεώς του, συνιστά ταυτοχρόνως και αίτημα ακυρώσεως της επιδόσεως αυτής και αίτημα επαναφοράς των πραγμάτων στην προτέρα κατάσταση.

Συνεπώς, φρονούμε ότι ο διάδικος δικαιούται συννόμως να επιδιώξει να θεωρηθεί εμπρόθεσμη η έφεσή του με αμφότερα τα διαληφθέντα ένδικα βοηθήματα, ως συγκλίνουσες αιτίες του ίδιου αποτελέσματος, χωρίς με τον τρόπο αυτόν να θεωρείται ότι μάχεται αποκλειστικώς κατά του κύρους της

επιδόσεως, όπως δέχεται – εσφαλμένως κατά την άποψή μας – η σχολιαζόμενη απόφαση.